

Kázání v neděli 21. 5. 2017 (Ester Čašková)

Jan 16,23b – 33

Modlíte se? A modlíte se rádi?

Většina lidí vidí modlitbu jako řešení nouze. Dokud to jde dobře, většinou do toho Pána Boha netaháme. Ale pak přijde něco, s čím si nevíme rady, situace, kdy se z lidského pohledu už opravdu nic změnit nedá. A tak si pak vzpomeneme na Pána Boha.

Ale tady slyšíme, že modlitba vede k radosti.

Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná. To nám zrovna nepřipadá jako slovo do průšvihové situace. Ale nezapomeňme, bratři a sestry, že je po velikonocích! Ty totiž zásadně mění situaci. Ježíš opouští učedníky. Jako vzkříšený Pán už s nimi nebude chodit a nebude je učit. Nechá je samotné, bezradné, vydané napospas jen tomu, co si zapamatovali a co budou sami schopni zorganizovat? A navíc v nepřízni světa? – Tak to asi učedníci viděli. Díky daru Ducha později pochopili to, co se učíme chápat ve víře i my: Totiž to, že velikonoce mění dějiny světa. Mezi Bohem a lidmi platí nová smlouva o lásce a odpuštění. A jsme na tom teď všichni stejně a všichni líp než dřív! A to všechno změnil Ježíš. Sice učedníky opouští, ale říká: Proste v mém jménu. To není jen magické užití formulky: *skrze Krista našeho Pána*. To je předznamenání celého jednání. Jako když přijde návštěva a říká: My jsme posláni od pana senátora toho a toho. Ahá, protekce. Ano, dalo by se to tak říct. Ježíš je naše silná protekce (a jediná možná) u Boha.

Omyl mnoha lidí spočívá v tom, že Bůh je naším Otcem jaksi paušálně, plošně, samozřejmě. Že se na něj s očekáváním, že splní naše prosby, může obracet kdekdo: Ano, ovšem, kdekdo – ve jménu Ježíše Krista! **Stvořitelem a Soudcem je Bůh pro všechny, Otcem, je Bůh pro ty, kteří přicházejí v Kristově jménu.**

Ne že by Pán Bůh nestál o všechny lidi. Samozřejmě že chce, aby všichni byli zachráněni. Však už pro to hodně udělal. Chce se však s námi setkat ještě jindy než až u soudu. Proto poslal svého Syna. Vymyslel strategii – pro sebe poměrně krutou – že jeho Syn vezme všechny viny lidí na sebe. Že ty dluhy přetáhne na vlastní konto a tím nás očistí. Když Bůh poslal Ježíše, co víc od něj ještě chceme? Ježíš je vyjádřením toho Božího extrémního zájmu, té největší lásky, jakou si umíme představit. Jenom nám to už zevšednělo. (Když někdo daruje druhému ledvinu, aby mohl žít, umíme si představit, jaká je to oběť. Bůh nám daroval nejen ledvinu, ale svého Syna..)

Teď si představte, že Bůh rozběhl tenhle projekt. Poslal do světa svého Syna. Díky jeho poslušnosti porazil i toho největšího zákeřníka – ďábla. Hřích a smrt ztratily svou převahu. Už nemají rozhodující slovo. Ježíš je jako spoluakcionáře svou smrtí vyplatil. Už nemají většinu. Nebudou rozhodovat. Ale samozřejmě jen v případě těch, kdo se podílí na tomhle Božím projektu. Kdo přicházejí s vyznáním, já také patřím k Ježíši. Já mám také jeho akcie, nosím jeho jméno..

Rozumíme, co to znamená, když nás Ježíš vybízí, že smíme prosit Otce v jeho jménu? Přijali jsme tuto jeho báječnou nabídku a to naprosto mění situaci.. Už se neobjevujeme před Božíma očima jako odpadlíci, jako tvrdohlaví vzpurníci, ze kterých čouhá vzdor a svévole.. Ježíš jako náš Pán nám dává právo Božích dětí. Proto Boha smíme nazývat Otcem. Jen skrze Krista jsme u Boha vítáni, v jeho jménu.

Jenže jde také o to, **zač prosíme v jeho jménu**. Ne že by ty naše obyčejná lidská přání a touhy a byly moc všední a Ježíšovi nestály za řeč.. Kristus prožil obyčejný lidský život, nic lidského mu není cizí. Proto i ty naše nejnepříjemnější starosti a potřeby zná – a i pro ně platí nabídka modlitby. Ale ten kdo prosí v jeho jménu, chce jednat podle jeho vůle. Myslíte, že je to velké omezení? Jak potom může Ježíš mluvit o radosti, když už předem omezuje, jak ta prosba vlastně musí vypadat?

Možná to souvisí s tím, že jsme příliš soustředěni **na předmět** své prosby. Vidíme hlavně to, co nám chybí, co bychom si od Boha přáli: většinou zdraví pro sebe nebo pro svoje blízké. Napravení vztahů nebo východisko z nějaké těžké situace. Copak nám tohle Bůh nechce dát?

Modlitba není jen to, že si podáte u Boha žádost. Modlitba je důvěrný vztah s Bohem. Projev a pěstování víry. Jak jinak bychom mohli víru pěstovat než rozhovorem, pobýváním v Boží blízkosti v meditaci, ztišení, naslouchání? Víra se vyjadřuje modlitbou a pěstuje modlitbu. – Nezkoušenému člověku to asi nevysvětlíte, ale **modlitba nemá za cíl měnit Boží rozhodnutí**. Anebo i když se s tímhle úmyslem modlit začínáme, skončíme někde jinde. Modlitba totiž postoj člověka mění. Protože mu ukazuje docela nový rozměr života. Ve vztahu k Bohu, v nadhledu, který nám víra dává, zahlédneme věci docela jinak, než jsme je viděli předtím. (JK modlitba v Getsemane: Otče, odejmi ode mne tento kalich. Ale ne jak já chci, nýbrž jak ty. Ty to víš líp, co mi prospívá, co vede k tobě blíž.) To nepozná člověk, který k modlení přistupuje jako k rozhovoru se zlatou rybkou: Splníš mi tři přání? Bible nikde nemluví o tom, že Bůh nám musí plnit naše přání nebo udržovat svět jako mašinu pěkně naolejovanou v chodu.

V Kristu nám Bůh dává to nejvíc, co má. To nejlepší, to, co má budoucnost. To, co slouží naší spáse. Je to omezení? Co je mimo Krista, to nám stejně nepomůže. Sami sobě stojíme v cestě, když chceme něco jiného, než co nám Bůh nabízí v Kristu. Jako Pastýř nabízí svým ovčím hojnost, ba dokonce přebytek. A i kdybychom museli umřít – jednoho dne budeme muset všichni – v něm, který je vzkříšení a život, budeme žít.

Proto s modlitbou souvisí radost, která nemůže být zničena, protože není nezávislá na tom, co máme nebo nemáme. „Všechno mohu v Kristu“, říká Pavel. Pán Bůh nás opravdu nadržuje zkrátka: když nám dal svého Syna, jak by nám spolu

s ním nedal všechno?

Problém je v tom, že MY vidíme občas trochu krátkozrace. A ty naše bolesti a problémy nám brání vidět dál k tomu cíli víry. A budete se divit: V tom nám pomáhá právě to, že Ježíš odešel. Ježíš učedníky opouští. Ale slibuje, že je nenechá samotné. Pošle svého Ducha, Utěšitele. A ten s námi bude (občas je) ještě mnohem intenzivněji než byl fyzicky Ježíš se svými učedníky. V tomhle směru nejsme vůbec o nic ošizeni. Duch je totiž nejen vedle nás, ale dokonce i v nás. Vede nás, hýbe námi, mění nás, dodává naději – i víru. Modlí se v nás! Dává poznání – Ježíš řekl: *uvede vás do vsí pravdy, prozkoumává i hlubiny Božství*. Duch neříká něco jiného než říkal Ježíš, ale řekne to jinak. Nedává něco jiného než Ježíš, ale jinak, **má širší možnosti**. Díky Duchu pochopíte, že pokud přijímáte Krista za svého Pána, jste přesazeni do Božího království, jste v proudu nebeského světa, s Kristem vzkříšeni a posazeni na nebeský trůn. I když z toho ještě není moc vidět. Ale tohle všechno platí, Duch nás o tom ujišťuje a nikdo nás od téhle Boží lásky neodloučí. Dveře k Bohu jsou pro nás v modlitbě otevřeny v takové bezprostřednosti, že mu opravdu smíme tykat, říkat Otče a svěřovat se i s banalitami všedního dne. Tahle blízkost však existuje jen díky Kristu a v Kristu. **Nikdo nepřichází k Otci než skrze mě. V tom je výlučnost křesťanství.**

Ve víře člověk vidí z nahladu. Z té Boží perspektivy – nejen prostorově, jak si to asi většinou představujeme, ale i časově. Začal už nový věk a Janovo evangelium z tohoto pohledu mluví: to staré už pominulo, je tu nové. Už jsme přešli ze smrti do života.

Apoštol ovšem dobře ví, že ještě žije v těle. Že se nemůže vznášet. Ale ve víře člověk vidí to, co teprve bude, jako skutečné už teď. A podle toho jedná, z toho žije, v tom je základ jeho radosti. Naše běžné starosti nepomíjejí, ale nemusejí nás trápit a deptat. Nemají nás připravit o radost. *Na světě soužení míti budete*, říká na konci tohoto oddílu Ježíš. Střízlivý pohled na dnešní svět, do našich vztahů, do politiky přivádí člověka do úzkosti. Ale víra dává naději, že má cenu toho Vzkříšeného Pána prosit a čekat, že naše prosby o pokoj, smíření a odpuštění budou vyslyšeny. V Kristu máme něco, oč nemůžeme přijít. A Duch je nám dáván na cestu, abychom vydrželi. *Když je Bůh s námi, kdo je proti nám?* amen